

tering er da ogsaa den, at den enkelte Dommers Sikkerhed mod Paavirkning fra Omverdenens Side derigennem kan rokkes, hvilken Indvendings Vægt særlig i vore Tider under Hensyn til de politiske Partiers og Trusternes Indflydelse ikke tør undervurderes; men denne Indvending rammer lige saa fuldt Offentliggørelse af de enkelte skriftlig formulerede Vota under vedkommende Dommers Navn.

Jeg maa derfor ud fra disse Motiver og i øvrigt paa Grundlag af de af Professor Munch-Petersen fremførte Betragtninger anbefale en Reform, hvorved offentlig Votering i Højesteret paabydes i hvert Fald for de mundtlig behandlede Sager. Findes nævnte Reform vel begrundet, vil Indvendingen om, at den offentlige Votering kræver mere Tid, under Hensyn til de her omhandlede, saare vigtige Interesser, ikke kunne komme i Betragtning, idet der, selv om Indvendingen var rigtig, saa maa aabnes Udvej til at skaffe Højesteret den fornødne Tid. I øvrigt slutter jeg mig til Professor Munch-Petersens Forslag om, at nævnte Indvending praktisk imødegaas paa den Maade, at Retten deles i 2 Afdelinger med et væsentlig mindre Antal Voterende end det nu paa budte, i hvilken Henseende jeg vil kunne tiltræde Forslaget om, at 5 Dommere skal være tilstrækkeligt. Dette saa meget mere, som det alligevel inden kort Tid under Hensyn til den naturlige Udvikling vil blive nødvendigt at skride til Deling af Retten i 2 Afdelinger.

At samtidig med Indførelse af offentlig Votering den nuværende antikverede Afstemningsorden, hvorefter Dommerne altid voterer nedenfra efter Anciennetet, maa afskaffes og ombyttes med vekslende Afstemningsorden — formentlig i hvert enkelt Tilfælde efter Præsidentens (Formandens) paa Grundlag af den private Raadslagnings Resultater fattede Skøn — betragter jeg som en Selvfølge.